

[Handelsministeren.]

ærede medlem hr. Poul Møller havde fundet ud af, at det gjorde jeg alene, fordi det var politisk ønskeligt. Jeg skal gerne give den indrømmelse, at jeg anser det for politisk ønskeligt at gøre det, men jeg vil føje til, at jeg i og for sig også anser det for sagligt rigtigt at gøre det, når man ser det i forbindelse med en begrænsning af udbyttet. For hvad er en begrænsning af udbyttet? Det er en beskæring af den enkelte aktionærs mulighed for at hente likvid kapital i selskabet. I en periode, hvor udbyttet er begrænset, kunne han faktisk gennem friaktier hente likvid kapital ved at få udstedt friaktier og så sælge disse. Man må i denne forbindelse gøre sig klart, at også pris- og avancementstop og udbyttebegrænsningen er et led i en forbrugsbegrænsende lovgivning. Det er ikke bare en lovgivning, der er indført af politiske grunde for at ramme bestemte grupper — noget sådant ligger, som de fleste vil vide, regeringen fjernt — det er et led i den almindelige forbrugsbegrænsende politik.

Det ærede medlem hr. Rimstad anførte som eksempel, at den lille enke med renteudbytte af aktier ikke må få et dyrtidstillæg. Er det rigtigt? spørger det ærede medlem. Nej, jeg vil give det ærede medlem ret i, at en udbyttebegrænsning vil kunne medføre, at folk, der gennem aktieudbytter har endog små indtægter, her kan komme ud for en begrænsning. Men når det ærede medlem som eksempel, der formentlig skulle underbygge hans opfattelse af, hvor forfærdeligt dette var, siger, at formueskatten tager op imod halvdelen af renteafkastningen, så vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at den enke, der er i den position økonomisk, at formueskatten tager halvdelen, er ikke, hvad vi andre forstår ved den lille enke, der lever af renteafkastning.

Jeg tror, jeg, så vidt det har været mig muligt, har svaret på de spørgsmål, der er stillet til mig, og jeg skal til slut sige, at regeringen — og heri er det radikale venstre

ubetinget enig — har som næsten alle andre haft den opfattelse, at det på trods af den alvorlige økonomiske situation, ikke mindst den alvorlige valutamæssige situation, landet befinder sig i, er rigtigt og også muligt at give et tillæg til de lavest lønnede og har ment det rigtigt og nødvendigt at fastholde hjælpen til landbruget. Men skal alt dette ske, skal dette lykkes, så må alle andre afstå fra at kræve, og dette, at andre skal afstå fra at kræve, vil betyde indgreb. Det vil betyde indgreb, som f. eks. de af mig foreslåede. Men jeg vil også føje til, at skal sådanne indgreb ikke blive af mere varig karakter, må balancen i den helhedsløsning, som regeringen har fremlagt, fastholdes, og så må også efter det radikale venstres opfattelse balancen finanspolitisk opretholdes.

Statsministeren (*J. O. Krag*): Det kan næppe forbavne nogen, at vi fra regeringens side har set frem til denne forhandling i folketinget i dag med de allerstørste forventninger. Alene alvoren af den sag, vi behandler, begrunder dette.

Det er jo ikke blot spørgsmålet om 12 lovforslags mange enkeltheder om kontrol med det ene og kontrol med det andet. Det er selve spørgsmålet om arbejdskamp, stor-konflikt eller arbejdsfred. Det er spørgsmålet om stabiliseringslinjens fortsættelse i vor økonomiske politik på den måde, den blev indledt i sommer, og hvor jo allerede begyndende resultater er ved at foreligge. Det er jo det store sociale spørgsmål dels om de dårligst, de lavest lønnedes placering i samfundet, dels om vor sociale lovgivnings videre udvikling.

Men det vigtigste er naturligvis stabiliseringslinjen, der skal danne basis for fortsat fremgang i landets økonomi, for fortsat mulighed for at opretholde den fulde beskæftigelse, og her er i forhold til overenskomstsituationen spørgsmålet, om vi i folketinget formår at leve op til vort ansvar over for samfundet, om vi evner at gennemføre de rigtige og de nødvendige foranstaltninger.